

Arrest

nr. 55 350 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN DAMME, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 12 april 2010 toe op het Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De Dienst Vreemdelingenzaken besliste op 14 april 2010 dat verzoekster geacht werd afstand gedaan te hebben van haar asielaanvraag.

1.3. Op 10 juni 2010 diende verzoekster een nieuwe asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 september 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 23 september 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Kumikse origine met vaste verblijfplaats in Dagestan. Uw echtgenoot, A.(...) S.(...) (OV (...)) werkte op de markt in Yubileynaya (Dagestan) waar hij een eigen handel had in metaal. Op 10 december 2009 kwam een goede klant bij hem langs met de vraag of hij een tas bij hem mocht achterlaten. Op 13 december 2009 vernam u van uw echtgenoot dat de politie bij hem was langsgeweest en dat zij een tas vol wapens in beslag genomen zouden hebben. Uw echtgenoot dook onder bij zijn vriend B.(...) en veranderde zijn telefoonnummer. Er werd die middag bij u thuis een huiszoeking gehouden. U werd meegenomen naar het politiekantoor in Khasavyurt (Dagestan) voor ondervraging. Rond 21u werd u vrijgelaten. 's Nachts vielen gemaskerde mannen, in het zwart gekleed, bij u binnen. Ze vroegen naar uw echtgenoot. U werd gebeld door uw echtgenoot. Hij zei u dat hij niet zou thuis komen die nacht en dat hij bij vrienden was. De telefoon werd toen van u afgenomen door één van de mannen die bij u binnenvielen. Binnen de 5 minuten vertrokken zij. Tegen een uur of 3 's nachts kwam uw man thuis. U zag dat hij geslagen was. U vertrok meteen met hem naar Aksay (Dagestan), waar u tot 18 december verbleef. Daarna vertrok u met de auto naar Donetsk (Oekraïne) naar een neef van uw man. U vernam echter dat hij op zakenreis was en huurde een appartement aan het station in Donetsk, waar u nog tot 9 april 2010 verbleef. Daarna reisde u verder via Hongarije, Tsjechië en Duitsland naar België, waar u op 12 april 2010 asiel aanvroeg bij de Belgische autoriteiten. U kreeg een technische weigering omdat u geen gevolg had gegeven aan de convocatie van de Dienst Vreemdelingenzaken. U vroeg voor de tweede maal asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 10 juni 2010. U bent niet in het bezit van een Russisch paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan afgeleid worden dat u zich voor uw asielaanvraag baseerde op de problemen van uw echtgenoot A.(...) S.(...) (OV (...)) (CGVS p.1). Aangezien in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man A.(...) S.(...) (OV (...)), is genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

De door u neergelegde documenten, met name uw geboorteakte en uw studentenkaart, het rijbewijs van uw man en zijn geboorteakte en binnenlands Russisch paspoort, kunnen voorgaande conclusie niet wijzigen aangezien zij louter persoonsgegevens bevatten die hier niet ter discussie staan.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster om de kosten ten laste te leggen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er tot op heden nog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn, waardoor niet kan worden ingegaan op verzoeksters vraag.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A. S. Zij roept geen eigen motieven in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 55 349 van 31 januari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot, A. S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.1. In een eerste middel werpt verzoeker een schending op van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht. Verzoeker haalt enkele van de geschonden geachte bepalingen aan en betoogt dat hij wel degelijk als vluchteling moet worden erkend en daarom niet akkoord kan gaan met de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij stelt dat hij op waarheidsgetrouwe wijze de problemen heeft uiteengezet die de oorzaak waren van zijn vlucht uit Dagestan en dat deze verklaringen wel degelijk geloofwaardig zijn en niet in strijd met algemene feiten. Hij verwijst naar de rechtsleer van HATHAWAY dienaangaande en besluit dat hem het voordeel van de twijfel dient gegund te worden. Verzoeker wijst op het gegeven dat de problemen in Dagestan op het vlak van mensenrechten en justitie, die sedert geruime tijd bestaan, recent zeker niet zijn verbeterd en citeert een aantal internetbronnen, met name de Moscow Helsinki Groep, the Norwegian Helsinki Committee, Amnesty International, PACE en de Memorial Human Rights Centre aan om zijn stelling te staven. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met deze algemene bekende mensenrechtenschendingen en willekeurig optreden van de ordediensten. Verzoeker oppert dat het moeilijk is om harde bewijzen naar voor te brengen nu hij gezien zijn ondergane foltering en ontvoering, niet bezig was met de bewijsvoering in het kader van zijn latere asielaanvraag, maar eerder bekommerd was om zijn veiligheid en die van zijn zwangere echtgenote. Voor zover de bestreden beslissing gewag maakt van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw merkt hij op dat het zijn vrouw niet kan worden aangewreven de telefonische communicatie niet goed meer te herinneren gelet op de traumatische gebeurtenissen en het gegeven dat deze bijna een jaar geleden zijn voorgevallen. Verzoeker gaat niet akkoord met de overtuiging van de bestreden beslissing dat de details aangaande het telefoonverkeer de kern uitmaken van het asielrelaas. Met betrekking tot de tegenstrijdige verklaring over de duur van de zakenreis van de neef in Donetsk, hecht de bestreden beslissing volgens verzoeker onredelijk veel belang aan de informatie omtrent de voorziene duur van deze zakenreis. Verzoeker stelt dat het best mogelijk is dat ze verschillende informatie kregen of dat de duur van de zakenreis wijzigde. Het feit dat de neef niet aanwezig was op het ogenblik dat verzoeker en zijn echtgenote in Donetsk aankwamen, is het enige dat volgens verzoeker van belang is. Verzoeker acht het onduidelijk waarom het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de echtgenote van verzoeker ervan verdenkt reisdocumenten achter te houden, terwijl ze beiden verklaarden dat zij haar Russisch paspoort verloren had onderweg naar België. Dit doet geen afbreuk aan de redenen waarom verzoeker asiel heeft gevraagd. Het feit dat er verschillen bestaan tussen de verklaringen vloeit voort uit het feit dat beide echtgenoten op een verschillend tijdstip tot het besluit zijn gekomen dat zij het paspoort verloren had. Bovendien bewijst dit element volgens verzoeker dat zij de versies van hun relaas niet op elkaar hebben afgestemd, wat hun geloofwaardigheid aantoonst. Met betrekking tot hun wijze van binnenkomst in het Schengengebied werpt verzoeker op dat het feit dat niet EU-burgers een grote kans lopen om aan strenge identiteitscontroles te worden onderworpen niet betekent dat iedere niet EU-burger met dergelijke controles wordt geconfronteerd. Dit doet volgens verzoeker geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verhaal. Verzoeker concludeert dat de commissaris-generaal zijn asielrelaas als ongeloofwaardig beschouwt louter en alleen op basis van feitelijkheden, misverstanden en gebrekkige herinneringen en wijst op het feit dat de feiten zich maanden geleden hebben voorgedaan en dat hij, gezien de ernst van de acute gevaarssituatie, in paniek was en hierdoor niet alle details en precieze omstandigheden kan herinneren. Verzoeker stelt dat de beslissing louter en alleen gebaseerd is op een gebrek aan materieel

bewijs en tegenstrijdigheden, terwijl de verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn. De tegenstellingen die werden vastgesteld betreffen verklaringen met betrekking tot de periode na de feiten en de precieze timing van de feiten. Dat de feiten hebben plaatsgevonden, kan dan ook niet ernstig betwist worden. Verzoeker wijst erop dat zijn echtgenote zich de dag van het interview niet goed voelde wegens pijn in de buikstreek, waarover zij na afloop van het interview met de interviewer heeft gesproken. Volgens verzoeker dient hij bijgevolg als vluchteling te worden erkend.

In een tweede middel werpt verzoeker eveneens de schending op van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht. Verzoeker citeert wederom enkele van de geschonden geachte bepalingen en stelt dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming omdat hij in zijn land geconfronteerd wordt met aanzienlijke problemen, waarvoor hij de hulp van de autoriteiten niet kan inroepen. Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven en stelt dat diverse instanties, zoals Amnesty International aangeven dat in Dagestan een groot aantal strafzaken opgezet worden tegen onschuldigen die tot bekentenissen worden gedwongen. Bovendien worden mensen die eenmaal van een misdad deed verdacht worden, niet meer met rust gelaten door de politie, zoals verzoeker zelf verklaarde. Verzoeker meent wel degelijk een reëel risico op ernstige schade te lopen en herhaalt dat de commissaris-generaal zijn asielaanvraag als ongeloofwaardig beschouwt louter en alleen op basis van feitelijkheden, misverstanden en gebrekkige herinneringen en wijst op het feit dat de feiten zich maanden geleden hebben voorgedaan en dat hij, gezien de ernst van de acute gevaarsituatie, in paniek was en hierdoor niet alle details en precieze omstandigheden kan herinneren. Verzoeker stelt dat de beslissing louter en alleen gebaseerd is op een gebrek aan materieel bewijs en tegenstrijdigheden, terwijl de verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn. De tegenstellingen die werden vastgesteld betreffen verklaringen met betrekking tot de periode na de feiten en de precieze timing van de feiten. Dat de feiten hebben plaatsgevonden, kan dan ook niet ernstig betwist worden. Verzoeker wijst erop dat in de beslissing op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met de algemeen bekende schendingen van mensenrechten, corruptie, willekeurig optreden door de ordediensten. Gelet op het feit dat verzoeker de gronden waarop hem het vluchtelingenstatuut werd geweigerd, heeft kunnen weerleggen en de beslissing geen andere motieven bevat, moet hij naar het oordeel van verzoeker, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend krijgen.

3.2. Gelet op hun inhoudelijke verwevenheid, worden beide middelen gezamenlijk behandeld.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486). De middelen zullen dan ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht worden behandeld.

3.4. De bestreden beslissing is vooreerst gestoeld op de vaststelling dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Dagestan op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling waardoor een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. In de bestreden beslissing wordt verder vastgesteld dat verzoeker geen enkel tastbaar begin van bewijs voorgelegd heeft van de problemen die hij beweert te hebben gekend ondanks de beweerde huiszoeking bij verzoeker thuis, het feit dat hij ernstig gewond raakte, dat hij gezocht wordt in zijn land en dat er een rechtzaak tegen hem loopt. Daarenboven maakt de bestreden beslissing gewag van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en diens echtgenote aangaande voormelde feiten hetgeen volgens de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verzoekers relaas. De bestreden beslissing stelt tevens anomalieën vast met betrekking tot de reisdocumenten en verzoekers' relaas over de wijze van inreizen in het Schengengebied is in strijd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt. Wat de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de informatie die aan het

administratief dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat de situatie in Dagestan actueel niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

3.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.6. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker citeert weliswaar allerhande internetbronnen en verwijt de commissaris-generaal geen rekening te hebben gehouden met "algemeen bekende schendingen van de mensenrechten, corruptie en willekeurig optreden door de ordediensten", maar dergelijke algemene verwijzing naar de bestaande situatie in zijn land van herkomst en naar een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties volstaan niet om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Verzoekende partij betreft deze immers niet op haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854).

3.7. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van documenten aan te tonen. De door verzoeker opgegeven rechtvaardiging voor het ontbreken van bewijsstukken, met name dat het voor hem moeilijk blijft "om harde bewijzen bij te brengen die zijn asielrelaas kunnen ondersteunen" en het normaal is dat hij "in de eerste plaats bezorgd was om zijn veiligheid en om die van zijn zwangere echtgenote en niet bezig was met de bewijsvoering in het kader van zijn latere asielaanvraag", doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij heeft verklaard dat er een huiszoeking gebeurde, zijn vrouw werd meegenomen naar het politiekantoor voor een verhoor en er een proces tegen hem liep (stuk 3, gehoorverslag CGVS 09/09/2010, p. 9-10). Van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij deze verklaringen met stukken kan ondersteunen. De eventuele door verzoeker ondervonden problemen bij het vergaren van bewijsmateriaal ontslaan hem echter niet van zijn medewerkingsplicht waarbij van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zichzelf informeert over de ontwikkelingen in zijn zaak in zijn land van herkomst. Verzoeker gaf echter aan niets te hebben vernomen en niet te weten of zijn familie problemen heeft gehad omwille van hem (stuk 3, gehoorverslag CGVS 09/09/2010, eindpagina). De Raad stelt vast dat verzoekers verschoningsgronden voor het totale gebrek aan bewijzen niet kunnen worden aanvaard waardoor vaststaat dat hij is tekortgeschoten in zijn medewerkingsplicht.

3.8. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij alle pertinente informatie over zichzelf en zijn verleden kan geven, zo gedetailleerd als nodig is om de relevante feiten vast te kunnen stellen. Hij moet een coherente verklaring afleggen over alle redenen die hij inroept ter ondersteuning van zijn asielaanvraag (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under*

the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, Genève, 1992, nr. 205). Waar verzoeker oppert dat hem op grond van zijn verklaringen het voordeel van de twijfel moet worden gegeven, merkt de Raad op dat dit kan worden toegestaan indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438). Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker verklaarde dat hij op de dag van de huiszoeking overdag meermaals telefonisch contact had met zijn echtgenote (stuk 3, gehoorverslag A.S. CGVS 09/09/2010, p. 8-10). De echtgenote van verzoeker gaf echter aan dat zij overdag geen enkel telefonisch contact hadden en verzoeker haar enkel rond middernacht heeft opgebeld (stuk 3, gehoorverslag I.A. CGVS 09/09/2010, p. 6-7). Het is redelijk te verwachten dat dergelijke feiten in het geheugen gegrift zouden zijn aangezien zij een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en bovendien van determinerende invloed geweest zijn op verzoekers' verdere leven vermits de huiszoeking en de arrestatie van zijn echtgenote de onmiddellijke aanleiding waren die verzoeker en zijn echtgenote deden besluiten het land te verlaten. Verzoeker kan bijgevolg niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de details inzake het telefoonverkeer niet de kern van het asielrelaas uitmaken. Bovendien weerlegt hij met die bewering de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet in het minst.

3.9. Verzoeker kan wel worden bijgetreden waar hij stelt dat de tegenstrijdigheid omtrent de reden waarom verzoeker niet bij zijn familielid in Donetsk (Oekraïne) kon verblijven van beperkt belang is. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote uiteenlopen, maar deze discrepantie betreft niet de kern van het asielrelaas. Verzoeker stelde dat dit familielid nog gedurende maanden op zakenreis was (stuk 3, gehoorverslag A.S. CGVS 09/09/2010, p. 3), terwijl zijn echtgenote verklaarde dat ze nog een week op hem moesten wachten (stuk 3, gehoorverslag I.A. CGVS 09/09/2010, p. 2). De weergave van deze tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing is niet noodzakelijk ter ondersteuning van de draagkracht van de motieven. Hieruit blijkt dat verzoekers terechte kritiek op het beperkte belang van deze tegenstrijdigheid gericht is tegen een overtollig motief, zodat het eventueel gegrond bevinden van de kritiek geen ander licht werpt op het geheel van de beslissing. De Raad wenst echter te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438). Uit het geheel van de motieven blijkt echter dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en anomalieën de geloofwaardigheid van het gehele relaas ondermijnen waardoor aan verzoeker de gunst van het voordeel van de twijfel niet kan worden toegestaan.

3.10. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Uit het administratief dossier blijkt dat qua identiteits- en reisdocumenten enkel het rijbewijs en het intern paspoort van verzoeker werden neergelegd (stuk 14, Documenten). Van de echtgenote van verzoeker werd geen enkel identiteits- of reisdocument neergelegd. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker en zijn echtgenote een reis naar West-Europa zouden hebben ondernomen zonder in het bezit te zijn van een internationaal paspoort. Met betrekking tot het intern Russisch paspoort van de echtgenote van verzoeker verklaarde verzoeker tijdens het gehoor dat zijn echtgenote dit onderweg kwijtspeelde nadat ze uit Oekraïne vertrokken waren (stuk 3, gehoorverslag A.S. CGVS 09/09/2010, p. 4), terwijl zijn echtgenote zelf verklaarde dat ze haar paspoort reeds voor haar vertrek uit Oekraïne kwijtgeraakt was (stuk 3, gehoorverslag I.A. CGVS 09/09/2010, p. 4). Uit het feit dat verzoekster geen enkel reisdocument voorlegde en beide verklaringen omtrent het verlies van het intern paspoort niet gelijklopend zijn, kon de commissaris-generaal terecht vermoeden dat deze documenten worden verheimelikt om te vermijden dat de erin opgenomen informatie aan de oppervlakte komt. De rechtvaardiging die verzoeker aanreikt voor de verschillen in de verklaringen, met name dat ze op een verschillend tijdstip tot het besluit zouden zijn gekomen dat de echtgenote het paspoort verloren was en dat uit de tegenstrijdigheid blijkt dat zij hun versies niet op elkaar hadden afgestemd, is van elke ernst

ontdaan. Bijgevolg ondermijnt het gebrek aan identiteits- en reisdocumenten verder de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

3.11. Onduidelijkheid omtrent de reisweg vormt ook een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid. Het relaas van verzoekers reisroute waarbij hij via dorpen het Schengengebied zou zijn binnengereden zonder enige controle (stuk 3, gehoorverslag CGVS A.S. 09/09/2010, p. 4) strookt, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, niet met de objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt (stuk 15, Landeninformatie, fiche tch2006-180wb, deelfiche, Toegang Schengenzone). Zeker indien verzoeker met een zwarte Nissan met 6 zitplaatsen (stuk 3, gehoorverslag CGVS A.S. 09/09/2010, p. 5) een Schengenbuitengrens overstak, is het volstrekt ongeloofwaardig dat de inzittenden niet aan een individuele controle werden onderworpen. De ongestaafde bewering van verzoeker dat niet iedereen aan een controle wordt onderworpen weerlegt deze vaststellingen niet.

3.12. Waar verzoeker beweert dat hij in aanmerking dient te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut, merkt de Raad op dat, zoals hierboven toegelicht, verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig wordt geacht, waardoor hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en hij zich niet langer op ditzelfde asielrelaas kan steunen om aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals vermeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker beweert in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van het feit dat in Dagestan een groot aantal strafzaken opgezet worden tegen onschuldigen die tot bekentenissen worden gedwongen en dat er schendingen van mensenrechten, corruptie en willekeurig optreden door de ordediensten plaatsvinden, merkt de Raad op dat hij met dit algemene betoog in gebreke blijft het bewijs te leveren dat er wat hem persoonlijk betreft zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. De aanzienlijke problemen waarmee verzoeker in Dagestan beweert geconfronteerd te worden tonen niet aan dat de situatie gelijkstaat met willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst op de objectieve informatie die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat Dagestan niet vrij is van problemen, maar dat de situatie actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet (stuk 15, Landeninformatie, "Russische Federatie, Dagestan"; "Algemene en veiligheidssituatie, update november 2009"). Verzoekers betoog weerlegt deze informatie en de gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal hieruit afleidt niet in het minst.

3.13. Er werd geen schending van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, of van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische motieven. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Beide middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN